

LISTOPAD

O psím počasí aneb každý má svou Milešovku

Víte, jak se u nás poznají Dušičky?

Zpravidla mi rozkvetou skoro všechny domácí kytky, aby mě zmátly. Hlavně mi to dělá velikonoční kaktus a fialky.

Víte, jak se u nás pozná listopad?

Žádné listí nepadá, protože už dávno spadlo.

Psí počasí - myslí si moje vodící fena, když vycházíme z domu za denním chlebem a buřtem. Psa by nevyhnal, ale psí dáma do té psoty prostě musí...

Tohle mi ta moje kompenzační pomůcka dává v tomto nečase najevo hodně často. Ale listopad, milé mé zvíře, ten tady není přeci jen kvůli dešti, mlze a blátu. Máme tady i jiné radosti, nemyslíš?

Moje zlatá lady si to nemyslí. Není se kde válet - trávníky jsou samé bláto a suché listí, které sloužilo k příjemným relaxačním hrám, někdo uklidil. Ani do vody se nesmí ...

No dobrá. Běž si tedy do deprese, jestli na ni trváš. Já zas tolik času nemám. Musím se totiž těšit - myslím si naproti tomu já.

Pravda je, že listopad se svými chmurnými rozmary mnoha lidem a psům neposkytuje moc důvodů k rozzářeným úsměvům. Na sluníčko si budeme muset ještě dlouho počkat. Někdo čeká slunovrat u kamen, třeba s audioknihou nebo hrnkem grogu. Někdo si rád zajde mezi přátele, navštíví někoho, na koho mívá málo času, jde do klubu nebo se rozhodne zimní sezónu zasvětit pravidelnému cvičení či plavání. Divadla hrají, koncerty koncertují, a když k tomu přičtu nějaké to uklízení, pečení a nakupování, všimnu si, jak mi to očekávání přívětivějšího času rychle ubývá.

Hraju už několik let takovou svoji speciální hru Na Milešovku.

Před dávnými a dávnými lety, když jsem ukoukala mnohem více než dnes, jsem si podle nějakého obrázku zamilovala horu Milešovku. Tehdy jsem pojala nápad ztéci ji a udělat si tak dobře. Jen co jsem začala plánovat náročnou turistickou operaci, otěhotněla jsem. Následkem této šťastné okolnosti, která se po dvou letech opakovala, jsem se na Milešovku nedostala. Život plynul v různých radostech i starostech, ale Milešovka zůstala kdesi za mnou jako nesplněný sen.

Jednou, bylo to v listopadu, jsem se ohlédla. Způsobila to iniciativa zrakově postižených turistů, kteří tam hodlali podniknout výstup. Ihned jsem se přihlásila, že jako já také. Když jsem v den D vstávala, před naším domem byla poctivá pokrývka sněhu. Výstup se opět nekonal. Ten večer mi moje dospívající dítě přilepilo na televizní obrazovku krásnou a velkou fotografii. Byla z nějakého kalendáře a jmenovala se Milešovka pod sněhem. Abych prý o nic nepřišla.

To samé dítě se vyvinulo v dospělého muže. Jeho bydliště je v Litoměřicích, odkud je na Milešovku jen skok. JENŽE - když se tam má skákat, něco se stane. Vedro nebo mraz. Plískanice. Nemocný pes. Operace kolena. Mlha. Sluneční žár. Povodně.

Neodrazuje mě to. Čekání na výstup se pro mne stalo jakýmsi folklórem. V mezičase jsem vylezla na kdejakou krtinu i velehoru, ale Milešovka mi zdálky mává, jakoby říkala - jen si počkej, než přijde ten tvůj čas.

Moc se těším, až tam opravdu půjdu. Stejně tak se těším, že se dny zase začnou prodlužovat a rok ukáže své přívětivější stránky.

Můj blízký bližní, který mé čekání na Výstup výstupů sdílí občas se mnou, mi starostlivě řekl:
„ Na co se budeš těšit, až tam jednou vylezeš? Takhle můžeš mít tu radost před sebou, a kdykoliv navštívíš ten kraj nebo jeho okraj, můžeš si říct - tady někde je to, na co se fakt hodně těším. Ale až tam budeš, nedostaví se zklamání, že už se není na co těšit? Nebo snad ne?“

Zamyslela jsem se. Něco pravdy na tom je. Budu si muset pořídit nějakou rezervu. Třeba Čerchov, Kralický Sněžník nebo Jungfrau. Jen ne Mount Everest. Ono už pak není nic vyššího.

Přeji vám, abyste se celý listopad mohli na něco těšit. A kdybyste opravdu nepřišli na nic, co by vám způsobilo optimistickou náladu, radujte se z toho, že nežijete například ve Švédsku. Tam totiž mají listopad víc než půl roku. A slunce prý znají jen z videa.

Kdyby ani to nepomohlo, přijďte navštívit mého psa a třeba mu vypravujte pohádky. Někdy už nevím, co si mám pro něj vymyslet, aby mu ten psí čas lépe utekl.

Delicie Nerková